

Ultima pădure

PĂDUREA de AN. Ostrovski. Traducerea: Victoria și Profira Sadoveanu
 • TEATRUL TINERETULUI din PIATRA NEAMȚ • Data reprezentației: 19 decembrie 1997 • Regia și adaptarea scenică: **Emil Mandric** • Scenografia: arh. Adina Panaitescu • Asistent regie: Cornel Nicoară • Coloana sonoră: Vasile Manta • Distribuția: Adria Pamfil Almăjan (Gurmîjskaia), Ligia Stan (Axiușa), Dan C. Grigoraș (Vosmibratov), Gabriel Dușu (Piotr), Ionuț Cucoară (Bulanov), Cornel Nicoară (Nesciastlivțev), Tudor Tăbăcaru (Sciastlivțev), Florin Mircea jr. (Karp), Lucreția Mandric (Ulita).

Regizorul Emil Mandric era recunoscut pentru acel har rarism de a apropia generațiile, de a forma echipe. Avea deopotrivă înțelepciunea maturității și tinerețea spiritului. Și o incomensurabilă înțelegere pentru actor. Or asta înseamnă cunoaștere, iubire, clăruire. Mai înseamnă încă gând adevărat de teatru, acea inefabilă știință de a concepe spectacole punându-se în slujba actorului și, implicit, a publicului.

Nici ultima lui creație nu vrea să arate altceva. Fără a pierde din vedere **Pădurea** lui Ostrovski, regizorul a căutat copacii. Nimic obstinat însă. Nu a pornit de la ideea de a descoperi cărări neparcuse încă. Dimpotrivă. A respectat întocmai traseul indicat de autor. Și-a asumat, simplu, rolul de călăuză, dar a pășit într-un ritm ce era doar al său. A evitat ocolurile gratuite, pentru că nu urmărea senzaționalul cu orice chip. Scopul său a fost să facă pe oricine să se lase purtat de drum; luminișuri și umbrare să se succedă ușor; arbori falnici și abia încolțite lăstare să marcheze deopotrivă itinerariul; trecerile să fie firești, iar popasurile, consistente. Pădurea s-a alcătuit cu

fiecare încrângătură, s-a dezvoltat în rămurișul împletit al situațiilor, s-a adunat în corolele de frunze ale fiecărui personaj. Și nu avea să fie o feerie, ci un codru adânc, străbătut de hohote de râs, dar și năpădit de putregaiul și uscăciunea ascunse în sufletul omenesc. Câte dintre acestea au rămas aici după ce regizorul a trecut dincolo? Greu de decelat în ecuația complicată de emoții care a marcat premiera. Era acolo o încărcătură aparte. Emoțiile normale ale primei reprezentații nu au ocolit pe nimeni. În plus, le-au potențat pe cele ale unor debuturi – Ligia Stan, Dan C. Grigoraș – sau ale revenirii pe scenă după ani lungi de de-

părtare – Adria Pamfil Almăjan. Au mai fost, toate, învăluite în aburul dens al unei tăceri cu neputință de rupt. Poate de aceea surdina coboară peste întreaga construcție. Poate prea-plinul interior al actorului să fi refuzat eroului așezarea într-un spațiu și în coordonate bine definite. Adesea se crea impresia că personajele există doar în relație cu partenerii. Păreau să-și interzică accesul la o viață proprie, la individualitate. Desigur, nu întotdeauna. Chiar cu excepții notabile, unde stăpânirea de sine și-a spus hotărâtor cuvântul. Ea vine dintr-o îndelungată experiență în cazul Adriei Pamfil Almăjan, care modelează în amănunt chipul bătrânei egoiste, meschine și fățarnice. Tudor Tăbăcaru găsește permanent echilibrul just între zâmbet și lacrimă. Florin Mircea jr. devine cu adevărat Karp, *contremploi* credibil nu doar prin transformările operate de machiaj, ci și prin puterea proprie de a cuprinde în gesturi mărunte, în atitudine, în energia degajată universul altei vârste. Restul interpretărilor oscilează între acuratețe și căutare. Călăuza însă nu mai este. S-a cufundat pentru totdeauna în frunzișul pădurii/grădinii de-a pururi verde.

Eugenia Anca Rotescu

Pădurea

Imagine din ultimul spectacol al regizorului Emil Mandric